

173

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 lipca 1968 r.

w sprawie zasad i trybu stosowania niektórych przepisów ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych w więzieniach i zakładach dla nieletnich.

Na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279), zwanej dalej „ustawą”, stosuje się w więzieniach, zakładach poprawczych, schroniskach dla nieletnich i zakładach wychowawczych podległych Ministrowi Sprawiedliwości — w zakresie i sposób określony w niniejszym rozporządzeniu.

2. Przepisy rozporządzenia o stosowaniu ustawy w więzieniach i odnoszące się do więźniów dotyczą również aresztów śledczych oraz osób przebywających w areszcie.

3. Zakłady poprawcze i wychowawcze oraz schroniska dla nieletnich, określone w ust. 1, zwane są w dalszych przepisach rozporządzenia „zakładami dla nieletnich”.

§ 2. 1. W więzieniach i zakładach dla nieletnich obowiązki i uprawnienia organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej, określone w art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 7 ust. 1 i 2, art. 13 ust. 2 oraz art. 21 ust. 2 ustawy, są wykonywane przez organy więziennej służby zdrowia i przez lekarzy zakładów dla nieletnich.

2. Przy wykonywaniu obowiązków i uprawnień określonych w ust. 1 organy więziennej służby zdrowia i lekarze zakładów dla nieletnich działają w porozumieniu z właściwymi organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

§ 3. Przy organizowaniu szczepień ochronnych i badań (art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy) organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej udzielają pomocy na żądanie organów więziennej służby zdrowia (lekarzy zakładów dla nieletnich).

§ 4. 1. Organy więziennej służby zdrowia kierują więźniów chorych lub podejrzanych o chorobę zakaźną, podlegających przymusowej hospitalizacji, do szpitala (oddziału) zakaźnego przeznaczonego dla ogółu ludności, o ile niemożliwe jest umieszczenie chorego w więziennym szpitalu (oddziale) zakaźnym, a więźniów podejrzanych o chorobę zakaźną, podlegających przymusowej izolacji — do specjalnych pomieszczeń wyznaczonych w porozumieniu z terenowymi organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

2. Lekarze zakładów dla nieletnich kierują wychowanków tych zakładów chorych lub podejrzanych o chorobę zakaźną, podlegających przymusowej hospitalizacji lub izolacji, do właściwego zakładu opieki zdrowotnej zamkniętej przeznaczonego dla ogółu ludności.

3. Do więźniów i wychowanków zakładów dla nieletnich przebywających na leczeniu w szpitalu (na oddziale) zakaźnym mają zastosowanie przepisy dotyczące ogółu leczonych w tym szpitalu (oddziale), z tym że do decydowania o potrzebie wykonania zabiegów zapobiegawczych i leczniczych oraz o wypisaniu po zakończeniu leczenia są właściwi tylko kierownicy tych zakładów. O terminie zamierzonego wypisania więźnia (wychowanka) dyrektor szpitala zawiadamia naczelnika więzienia (dyrektora, kierownika zakładu dla nieletnich).

§ 5. 1. Więźniowie oraz wychowankowie zakładów dla nieletnich chorzy na chorobę zakaźną, podlegający przymusowemu leczeniu w zakładach opieki zdrowotnej otwartej, są leczeni w ambulatoriach więzień i zakładów dla nieletnich. W czasie leczenia powinni oni być odseparowani od innych więźniów oraz wychowanków przez umieszczenie w oddzielnych pomieszczeniach.

2. W razie niemożności odseparowania w warunkach więzienia lub zakładu dla nieletnich osób, o których mowa w ust. 1, kieruje się je do właściwych zakładów opieki zdrowotnej zamkniętej, przeznaczonych dla ogółu ludności.

§ 6. Transport więźnia lub wychowanka zakładu dla nieletnich do szpitala (miejsca izolacji) dokonywany jest środkami kolumny transportu sanitarnego.

§ 7. 1. Więźniowie i wychowankowie zakładów dla nieletnich, wyznaczeni do prac wymagających bezpośredniego stykania się z artykułami żywności, podlegają badaniom na nosicielstwo przed przystąpieniem do wykonania tych prac.

2. Więźniowie (wychowankowie), u których stwierdzono nosicielstwo lub podejrzenie o nosicielstwo zarasków choroby zakaźnej, powinni być niezwłocznie odsunięci od zajęć zabronionych nosicielom lub podejrzanym o nosicielstwo. Decyzję w tym zakresie podejmuje naczelnik więzienia (dyrektor, kierownik zakładu dla nieletnich).

§ 8. W razie stwierdzenia w więzieniu bądź zakładzie dla nieletnich zaniedbań w zakresie higieniczno-sanitarnym, stwarzających niebezpieczeństwo szerzenia się choroby zakaźnej, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej i więziennej służby zdrowia (lekarze zakładów dla nieletnich) zwracają się do naczelnika więzienia (dyrektora, kierownika zakładu dla nieletnich) o niezwłoczne usunięcie stwierdzonych zaniedbań.

§ 9. 1. W razie wystąpienia choroby zakaźnej w więzieniu naczelnik centralnego więzienia na wniosek wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego dla miasta wyłączonego z województwa) bądź wojewódzkiego inspektora więziennej służby zdrowia — wydaje zarządzenia, mające na celu zapobieżenie epidemii.

2. W razie wystąpienia w więzieniu zakaźnej choroby odzwierzęcej zarządzenia, o których mowa w ust. 1, mogą być wydawane również na wniosek wojewódzkiego lekarza weterynarii.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do zakładów dla nieletnich.

§ 10. Więzienna służba zdrowia jest obowiązana do współpracy ze służbą zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w zakresie zapobiegania i zwalczania chorób zakaźnych w więzieniach. Współpraca ta powinna polegać w szczególności na wzajemnej wymianie informacji dotyczących ognisk bądź sporadycznych zachorowań na choroby zakaźne w środowisku funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej oraz więźniów.

§ 11. W więzieniach i zakładach dla nieletnich nie mają zastosowania przepisy art. 2 ust. 4, art. 7 ust. 3—5, art. 8 ust. 2—8, art. 9 zdanie drugie, art. 10, art. 12, art. 13 ust. 3, art. 14—19 oraz art. 22 ust. 1 ustawy.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz